

EMILY STONE

Scrisoarea
de
Crăciun

Traducere din limba engleză de
CRISTINA NAN

NEMIRA

Redactor-șef: Alina SĂRBU
Coperta: Sanny CHIU
Caligrafia titlului și prelucrarea copertei: Raluca ILIE
Imaginea autoarei: Emily STONE
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor: Mihaela STAN
Tehnoredactor: Antonela IVAN
Corector: Irina BARBU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STONE, EMILY

Scrisoarea de Crăciun / Emily Stone ; trad. din lb. engleză: Cristina Nan. -
București : Editura Nemira, 2022
ISBN 978-606-43-1426-0

I. Nan, Cristina (trad.)

821.111

Emily Stone

ALWAYS, IN DECEMBER

Copyright © 2021 Emily Stone

First published in the English language in 2021 by HEADLINE REVIEW, an imprint
of HEADLINE PUBLISHING GROUP

The right of Emily Stone to be identified as the Author of the Work has been
asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

Copyright © Nemira, 2022 - pentru ediția în limba română

TIPARUL EXECUTAT DE PAPER PRINT INVEST, BRĂILA.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1426-0

PARTEA ÎNTÂI
DECEMBRIE

CAPITOLUL 1

Josie stătea în ușa apartamentului, sub vâscul pe care Bia insistase să-l atârne acolo „pentru orice eventualitate“, și se zgâia, mută, la cutia pe care Oliver o strângea în brațe. Proptea ușa cu mâna și, o clipă, a fost cât pe ce să cedeze tentației de a i-o trânti în față, fața lui mincinoasă, infidelă și, acum constata, îngrozitor de simetrică.

Oliver și-a dres glasul.

— Știi că voiai să-ți recuperezi lucrurile, așa că m-am gândit să...

Ceva din expresia lui Josie l-a făcut să se întrerupă și să-și plece privirea spre cutia cu obiectele ei personale. A ezitat, a dat să i-o întindă, dar a lovit-o stângaci de tocul uși.

— Bine, a cedat Josie.

Evitând să-i atingă mâna, a luat cutia, manevrând-o cu grijă. A gemut când a simțit că e mult mai grea decât părea. Firesc, erau lucruri adunate în doi ani, pe care le uitase sau le lăsase dinadins în urmă, ca să-și facă viața mai ușoară. Lucruri despre care, până acum câteva săptămâni, crezuse că nu aveau să plece de-acolo în viitorul apropiat, ținând cont că, probabil, mai devreme sau mai târziu, urma să se instaleze și ea alături de ele. La ce se gândise Oliver cât împachetase totul? Inițial, o implorase să nu pună capăt relației, dar acum era aici, încheind-o categoric el însuși.

Josie a strâns ferm din buze ca să le oprească tremurul și i-a întors spatele. Deasupra cutiei, rostogolindu-se înapoi și-ncolo

pe una dintre cărțile ei, parcă aruncați acolo în ultima clipă, se aflau cerceii strălucitori, în formă de ren, pe care Oliver i-i dăruise cu trei săptămâni în urmă, înainte de prânzul de Crăciun de la serviciu. Prânzul după care, în loc să plece împreună cu ea după ce au terminat desertul, rămăsese să bea și să flirteze cu o colegă. Prânzul cu ocazia căruia, în loc să vină acasă într-o oră, se duse la colega cu pricina. Și se culcase cu ea.

Josie a pus cutia pe podeaua acoperită cu linoleum, lângă ușa dormitorului Biei. Mai târziu, a presupus că cerceii fuseseră darul lui de rămas-bun, cu toate că niciunul n-o știuse la momentul respectiv. Gândul îi revenise în minte de nenumărate ori începând din dimineața următoare, când, încă în pat, Oliver îi mărturisise ce făcuse. Acum îi săgeta creierul și ea se străduia să și-l reprime. Ideea că, dacă nu s-ar fi întors acasă imediat după prânz, poate că acum nu s-ar mai afla aici. Poate că ar sta cuibărită lângă el, pe canapelețuța lui roșie, urmărind reluări ale episoadelor din *Line of Duty* și comandând mâncare thailandeză și o sticlă de vin alb. Poate că Oliver n-ar fi cedat ispitei pe nume Cara. Sau poate că ar fi amânat pur și simplu deznodământul până data viitoare când ar fi dat de un Prosecco și de o rochie roșie, mulată.

A inspirat prelung și s-a ridicat, jurându-și că o să arunce cerceii la gunoi cu prima ocazie. Când s-a întors, el era tot acolo, așa că s-a străduit să-și păstreze expresia impasibilă și să-și înghită nodul care i se pusese în gât de furie. Oliver și-a vârât mâinile în buzunarele blugilor exagerat de strâmți și, legănându-se pe călcăie, s-a uitat peste capul ei prin apartament, de parcă-l vedea pentru prima dată. Josie și-a încrucișat brațele la piept și a ridicat din sprâncene. În niciun caz nu avea de gând să-i ușureze situația.

— Te simți... bine?

În cele din urmă, el i-a întâlnit privirea și, descifrându-i mesajul, s-a retras ușor. Bun. Înseamnă că ea își găsisese căutătura aceea tăioasă. Josie a ridicat și mai mult din sprâncene. Nu s-ar fi mirat

dacă i-ar fi dispărut deja sub breton, dar nu-i păsa. Refuza să se lase atrasă în orice conversație, fie ea și de complezență, după tot ce-i făcuse.

— Adică, după cele întâmplate astăzi la birou, voiam doar să mă asigur că...

S-a întrerupt din nou, aparent pierzându-și capacitatea de a rosti propoziții întregi. Josie își ținea brațele strâns încrucișate la piept, sperând cu disperare ca valul de căldură care o cuprindea să nu-i înroșească obrazii. Bineînțeles că avea să aducă subiectul în discuție. Bineînțeles că-și dăduse seama de ce dorise Janice să stea de vorbă cu ea. Unul dintre neajunsurile de a împărți biroul cu fostul iubit, pe lângă faptul că trebuie să-l vezi în fiecare zi, e că nu poți să minți și să pretinzi că la muncă totul merge *strună*.

— Mă simt bine, a răspuns ea scurt.

Însă, după felul în care ochii lui căprui s-au împlânzit când privirea i-a zăbovit pe chip, știa că nu o crede. Și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, dorindu-și să se fi schimbat de rochia cu care fusese la birou, în dungi albe și negre, care acum i se părea prea strâmtă și deconspiratoare, de parcă s-ar fi întors acasă la două după-amiaza și n-ar fi făcut nimic timp de patru ore. Ceea ce, la drept vorbind, așa și era. Dar poate că Oliver nu avea să observe – niciodată nu acordase atenție ținutelor ei când erau împreună, iar pe Josie o încântase de-a dreptul faptul că lui nu părea să-i pese că ea poartă trening sau tocuri. Acum se întreba dacă nu cumva totul fusese o farsă, ținând cont cu cine se culcase.

Oliver a deschis gura, apoi a închis-o și a dat din cap, evident cântărindu-și mai bine vorbele, sprijinul binevoitor pe care tocmai avusese de gând să i-l ofere.

— Bine, a zis el pe un ton neutru, trecându-și mâna prin părul castaniu-închis, pleoștit, parcă lipit de cap, deși cărarea laterală pe care Josie știa că și-o aranjează în fiecare zi era ușor strâmbă. Dar știi că poți să vorbești în continuare cu mine, iubito, da? Eu încă...

— Nu-mi mai spune „iubito“! l-a întrerupt ea, ridicând o mână și oftând. Te rog, nu o face.

Nu voia să-l mai audă oferindu-i un umăr pe care să plângă, spunându-i că încă ține la ea. Pentru că, dacă i-ar fi păsat cu adevărat, nu s-ar fi culcat cu altcineva. Și categoric nu cu una dintre colegile lor, cu care Josie trebuia să dea ochii la birou, care se fâțâia de colo până colo pe niște tocuri absolut incomode, cu o siguranță sfidătoare.

— Da, a zis el, trecându-și o mână peste ceafă.

Și-a mutat privirea și a măsurat din ochi holul întunecat. Una dintre lumini licărea slab în capătul îndepărtat, subliniind cumva urâțenia covorului pătat, ce contrasta puternic cu linoleumul din apartamentul pe care Josie se străduia să-l mențină curat și strălucitor. A inspirat și a privit-o din nou cu ochii lui căprui de Bambi, de care ea se îndrăgostise cu doi ani și jumătate în urmă, când intrase dezinvolt în birou, suficient de încrezător încât să treacă drept atrăgător, și nicidecum enervant.

— Jose, uite, știu că te-am rănit și că nu crezi că mă vei putea ierta vreodată, dar nu suport să te știu singură aici, străduindu-te să faci față situației. Cred că, dacă am discuta, am...

Ea a clătinat din cap.

— Oliver, nu pot să fac asta acum.

El și-a coborât mâna pe lângă corp. În clipa aceea arăta atât de al naibii de înduioșător, cu umerii gârboviți sub haina neagră North Face, încât ei aproape că-i venea să cedeze și să-i pună o mână pe braț. Aproape. Până când și-a amintit că nu el era nedreptățit în toată povestea asta. Nu avea niciun drept să tot încerce să se strecoare înapoi în viața ei, să o facă să creadă că exagerează.

— Și nu sunt singură, a adăugat iritată. O am pe Bia.

— Corect.

A dat de câteva ori din cap, precum cățelul de jucărie pe care Josie îl primise cadou anul acesta, de Secret Santa. De-atunci, îl

ținea pe birou în semn de apreciere, deși absolut fiecare persoană care se oprea acolo îl mișca la plecare, iar Josie îl urmărea involuntar cu coada ochiului cum își încetinește balansul, în timp ce ea încerca să dactilografieze.

— Bine, a zis Oliver, dregându-și vocea. Atunci, presupun că ne vedem la petrecerea de marți? a întrebat, schițând un zâmbet ezitant și arătându-și dinții strâmbi, pe care Josie știa că îi urăște.

— Presupun că da, a răspuns ea, înăbușindu-și un suspin.

Petrecerea la care trebuiau să meargă cu toții, în ciuda faptului că avea loc în Ajunul Crăciunului.

Oliver a mai zăbovit un moment în prag și Josie s-a întrebat dacă aștepta cumva ca ea să cedeze, să-l îmbrățișeze ori să-l invite înăuntru. În fond, în decursul relației lor, ea fusese întotdeauna cea care făcuse compromisuri, stătuse în oraș până târziu, fiindcă el își dorise o ieșire seara, sau acceptase să meargă într-un city-break din acelea nebunești, în loc să se retragă undeva la țară. Amândoi știau că fiecare își are propriul rol de jucat. Dar acum lucrurile stăteau cu totul altfel. Oliver a ridicat privirea, a văzut vâscul care atârna trist deasupra lor și a roșit ușor. Josie a făcut o grimasă. O s-o omoare pe Bia!

— Păi, ne vedem atunci, presupun, a murmurat el.

S-a îndepărtat de ușă târșându-și picioarele, dar s-a mai uitat o dată în urmă, înainte ca ea să o închidă.

— Îmi pare rău, să știi, a zis și ochii de aceeași nuanță căprui ca ai ei nu au clipit nici măcar o dată. Știu că e un moment al naibii de prost și chiar..., a adăugat, clătinând din cap. Pur și simplu, îmi pare rău.

Josie a ezitat o fracțiune de secundă, strângând din buze și întrebându-se dacă ar trebui să spună ceva, să-i dea de înțeles că scuzele nu sunt de ajuns, să-l întrebe de ce, de ce acum, în această perioadă a anului despre care știa cât este de dificilă pentru ea. Să-l întrebe dacă se mai culcase cu Cara, dacă se va muta cu ea acum,

că Josie nu le mai stătea în cale. Dar nu era în stare, nu știa dacă vrea cu adevărat să afle răspunsul. Așa că a dat din cap și a lăsat ușa să se închidă în urma lui.

A închis ochii o clipă, a lăsat capul pe spate și l-a sprijinit de ușă. Și totuși, a refuzat să dea frâu liber lacrimilor, a inspirat lent, strângând din pleoape ca să le alunge fierbințele. *Nu merită*, și-a zis. Doar trecuse prin momente mai grele și supraviețuise, nu?

S-a îndepărtat de ușă și, oftând, și-a cărat cutia cu obiecte personale până în dormitorul din capătul îndepărtat al holului. Era camera cea mai mare, fiindcă Bia insistase s-o ia ea, cu toate că amândouă plăteau aceeași chirie. A făcut o grimasă la vederea betelii violet cu care Bia împodobise cadrul ușii. O bătea gândul să o dea jos, dar nu putea să o facă pentru că, în ciuda părerii ei, știa că Bia s-ar supăra.

Abia ce pusese cutia pe pat, când a auzit cheia răsucindu-se în ușa de la intrare. Că tot vorbea de lupoaică...

— Jose? Josie!

Glasul a fost urmat de zgomotul unor obiecte căzând, de zăngănitul cheilor și de niște înjurături puternice. Josie a scos capul pe ușa dormitorului și, fără să vrea, a izbucnit în râs când a văzut geanta multicoloră a Biei zăcând pe podea, cu conținutul împrăștiat pretutindeni, în timp ce tânăra își agita brațul înțepenit în haina pe care încerca să și-o dea jos. Văzând-o, Bia și-a ridicat mâna liberă în care ținea o sticlă de vin.

— Am salvat esențialul, asta-i tot ce contează.

Cu grijă, a pus vinul pe treapta din pragul bucătăriei, apoi s-a eliberat de haină și a aruncat-o nepăsătoare în dormitor.

— Haide! Arăți de parcă ți-ar prinde bine un pahar.

Ascultătoare, Josie și-a urmat prietena în bucătăria-living și s-a cocoțat pe canapeaua la mâna a doua, în timp ce Bia cotrobăia după pahare prin dulap. Livingul era acum confortabil și avea un aer festiv – instalații de lumini mărgineau șemineul decorativ și

ferestrele, pe măsuța de cafea din mijlocul încăperii se afla un caston cu alune, iar într-un colț, un brăduț de Crăciun, decorat la întâmplare cu globuri albastre, argintii, roșii ori aurii și cu beteală, astfel că, dacă te uitai prea mult la el, te lua amețea. Totul era opera Biei, cu excepția unei decorațiuni din brad – o lebădă mică, din lemn – pe care Bia i-o oferise lui Josie în primul an al conviețuirii lor și de atunci, an de an, o obliga să o agațe în pom.

Ce noroc avusese Josie că Bia fusese una dintre cele patru persoane cu care împărțise locuința când se mutase la Londra! Nu cunoștea pe nimeni aici, așa că trebuise să opteze pentru varianta împărțirii unui apartament închiriat, alegându-l după o vizionare de douăzeci de minute a casei și o conversație stânjenitoare cu ceilalți chiriași. Vitalitatea Biei o atrăsese spre acel prim loc, iar acum, opt ani mai târziu, locuiau tot împreună, deși în alt apartament.

— Așadar, m-am întâlnit cu piticul când cobora scările, a început Bia, punând un pahar cu vin roșu în fața lui Josie și sprijinindu-se de teigheaua care despărțea livingul de bucătărie.

La un metru patruzeci și cinci, cât măsura ea, Bia nu prea era în măsură să poreclească pe cineva „pitic“, dar întotdeauna fusese sigură că Oliver era complexat că e cu câțiva centimetri mai scund decât iubita lui. Poate că avea dreptate, și-a zis Josie, ținând cont că numita Cara era minionă, nicidecum înaltă și dizgrațioasă ca ea.

Josie s-a încruntat nemulțumită la Bia, care era deja la curent cu despărțirea lor și cu felul în care Oliver îi mărturisise totul când Josie, încă în pat, abia se trezise și nici măcar nu se îmbrăcase.

— Vrei să vorbim despre asta? a întrebat-o Bia.

— Nu mai e nimic de zis, a zis Josie, ridicând din umeri. Mi-a adus lucrurile, atâta tot.

— Ce drăguț din partea lui! a pufnit Bia.

— Chiar așa.

Bia a luat o gură de vin, a închis ochii și a gemut cu o plăcere parțial disimulată.

— Slavă Domnului! a oftat ea. Jose, jur că, dacă-mi mai oferă cineva un pahar cu vin fiert, îi arunc cu apă clocotită în ochi!

— Ce s-a întâmplat cu Bia cea jovială și petrecăreață? a întreat-o Josie ridicând din sprâncene.

— Oh, e tot acolo, însă vrea șampanie, nu alcool fiert.

Recunoscătoare, a mai luat o gură de vin și Josie a sorbit din al ei.

— E bun.

— Malbec, a precizat Bia zâmbind. Ca pregătire pentru călătoria de mâine.

— Poftim? s-a încruntat Josie.

— Să nu-mi spui c-ai uitat.

Josie a ezitat, ca o căprioară surprinsă de lumina farurilor.

— Argentina! a strigat Bia și vinul s-a apropiat periculos de buza paharului când l-a ridicat în aer. Îți amintești? Tu m-ai încurajat să-mi urmez visul. Așa că mă duc să-mi găsesc pofta de viață, să petrec Crăciunul pe plajă și apoi să sărbătoresc Anul Nou în Buenos Aires. Doar ți-am povestit, a insistat ea.

— Da, dar nu credeam că...

Josie nu și-a terminat propoziția. E adevărat că o îndemnase pe Bia să-și vadă de viață, presupunând la momentul respectiv că ea își va petrece Crăciunul cu Oliver, așa cum plănuiseră, dar nu crezuse că prietena ei își va face cu adevărat o rezervare. Bia avea întotdeauna planuri mărețe, pe care nu le ducea niciodată la îndeplinire – în vară, renunțase la o tabără de yoga de o lună în Spania, hotărând că, practic, nu-i prea plăcea yoga, apoi se înscriesese la cursuri de actorie la Londra, după care își dăduse seama că nu și le permite, iar când își zisese că ar fi genial să câștige niște bani de-acasă, din vânzarea unor produse de înfrumusețare, aflase că, de fapt, activitatea cu pricina presupune destul de mult efort.

— ...iar când mă voi întoarce, îmi voi fi dat seama, în mod miraculos, ce vreau să fac cu viața mea și voi putea să renunț la oribila slujbă de asistent manager.

Josie a încuviințat din cap, încercând să pară atentă la tot ce spusese prietena ei.

— Așa funcționează, nu? O vacanță care-ți schimbă viața, ca o revelație?

— Pofțim? Da, așa funcționează, cu siguranță.

Bia s-a strâmbat, vădit neimpresionată de lipsa de entuziasm al lui Josie.

— Asta dacă nu crezi c-ar trebui să rămân asistent manager pentru tot restul vieții.

— Nu, nu fi prostuță! a răspuns Josie.

De fapt, îi era destul de greu să țină pasul cu slujbele Biei. De când o cunoștea, nu petrecuse mai mult de opt luni la același loc de muncă; nu le considera nepotrivite, ci doar încerca să afle ce vrea să facă. Dacă ea ar fi trăit așa, sigur s-ar fi îmbolnăvit de inimă, însă în cazul Biei funcționa.

— Te simți bine? a întrebat-o prietena ei, încruntându-se.

— Da, a răspuns Josie, luând o gură zdravănă de vin, ca să-i distragă atenția. Doar că, știi tu, Oliver...

Bia a dat din cap înțeleghătoare. La drept vorbind, până acum Josie nu-și dăduse seama că va petrece Crăciunul singură. Nu se gândise prea mult la ziua aceea, încercând să evite momentul, dar, dacă ar fi făcut-o, ar fi presupus că Bia va fi în preajmă mare parte din timp, ținând cont că și părinții ei locuiau la Londra. Acum se confrunta cu perspectiva sumbră de a petrece mai bine de o săptămână singură în apartament. Involuntar, a aruncat o privire spre măsuta cu cele trei plicuri care-i acaparaseră atenția înainte ca Oliver să o întrerupă. Primul, nedeschis, era o scrisoare formală din partea companiei. Al doilea conținea o felicitare de Crăciun, în care bunica-i reamintea încă o dată că era binevenită la ea de Crăciun. Iar a treia, aceeași scrisoare pe care le-o adresa, negreșit, părinților în fiecare an.

Bia a privit în aceeași direcție, dar nu a întrebat-o nimic, fapt pentru care Josie i-a fost recunoscătoare. Nu voia să-i povestească despre slujbă încă, iar Bia aflase deja de ce nu putea să-și petreacă Crăciunul cu bunicii. Însă nu știa despre ultima scrisoare. Josie nu destăinuise nimănui nimic – era ceva intim, un gest pe care-l făcea doar pentru ea.

— Știi, ai putea veni cu mine, i-a propus Bia cu blândețe. Oferta e încă valabilă; mi-ar plăcea nespun să mă însoțești.

Josie a ridicat privirea și i-a displăcut profund compătimirea care se citea pe chipul prietenei sale. O durea capul fiindcă se tot străduise să nu cedeze nevoii de a plânge. Fusese o zi grea și-atâta tot.

A ezitat, apoi a oftat.

— Nu pot. Îmi pare rău.

Căci gândul de a-și cumpăra un bilet de avion pentru a doua zi era prea mult, la cât de drastic se schimbase viața ei deja în doar câteva săptămâni. Simțise pe propria piele cum deciziile pripite dau naștere unor consecințe devastatoare și, în vreme ce acest gen de spontaneitate funcționa în cazul Biei, nu era ceva de care ea să fi fost în stare vreodată. Doar gândindu-se la asta, simțea neliniștea rozându-i stomacul.

— Atunci ce zici de Laura? a întrebat Bia, referindu-se la auto-proclamata tovarășă a lui Josie de la birou. Știi tu, de Crăciun?

— E plecată în Scoția cu logodnicul ei chipeș, scoțian.

Bia a clătinat din cap.

— Tipic. Bine. Uite, mai am o sticlă ascunsă în geantă...

— Bineînțeles.

— Așa că hai s-o bem pe-asta și pe următoarea, să comandăm ceva de mâncare, să vedem *Pur și simplu dragoste* sau, fiindcă e rândul tău să alegi, *Mândrie și prejudecată* ori ceva de genul ăsta.

— Nu prea am chef de filme romantice, a răspuns Josie strâmbând din nas.

— *Stăpânul inelelor?*

Josie a râs. S-a uitat la chipul ei în formă de inimă, acum încadrat de părul creț, de un roșu-aprins, vopsit astfel în ton cu perioada festivă, dar a cărui culoare se putea schimba în orice clipă, apoi și-a mutat privirea la pomul de Crăciun decorat în exces și a simțit o durere în suflet la gândul că mâine prietena ei nu va mai fi acolo. Au început din nou să-i ardă ochii. Dumnezeu! Trebuia să-și vină în fire. Și-a coborât iarăși privirea spre plicurile de pe masă, a reflectat la tot ce reprezentau ele și a știut că trebuie să iasă din casă.

— Să nu uiți ce voiai să zici! Trebuie doar să expediez scrisoarea asta și mă întorc.

— Acum?! a exclamat Bia, nevenindu-i să creadă.

— Mă întorc, a repetat Josie, ridicându-se în picioare și punând paharul cu vin pe jumătate gol pe teighea, alături de prietena ei, înainte de-a înșfăca toate cele trei scrisori.

A lăsat două dintre ele pe patul din dormitor, lângă cutia cu obiecte personale, și-a luat telefonul, antifurtul de la bicicletă și cardul bancar – pentru orice eventualitate.

Când a revenit în hol și s-a îndreptat spre ușa de la intrare, Bia stătea pe treapta livingului, uitându-se la ea peste buza paharului cu vin.

— Dacă fugi pentru că simți miros de fum și eu nu, atunci cu siguranță mă voi întoarce să te bântui după ce voi muri arsă de vie.

Josie și-a dat ochii peste cap, și-a îmbrăcat paltonul, s-a încălțat cu adidașii și a băgat ultima scrisoare în buzunar.

— Minunat! Ce imagine grăitoare!

— În regulă, dar gră-beș-te-te! a rugat-o Bia, silabisind ultimul cuvânt. Dacă nu te întorci curând, îți voi termina vinul. Voi bea direct din paharul tău, fără nicio rețineră.

Josie i-a făcut semn cu mâna peste umăr și a ieșit.

Odată ajunsă de cealaltă parte a ușii, chipul i s-a crispat și a strâns din ochi.

Emily Stone

În ultimii douăzeci de ani, nu așteptase niciodată cu nerăbdare ziua de Crăciun. Uitase de mult ce înseamnă să fii copil, disperat și încântat de venirea Moșului, ascultând scârțâitul podelei sub pașii unui părinte. Și cu toate că aprecia concediul din fiecare an și se bucura să petreacă mai mult timp cu prietenii, care erau, inevitabil, mai binedispuși și căutau tot mai multe motive de distracție pe măsură ce se apropia ziua cu pricina, o înspăimânta numărătoarea inversă până la venirea Crăciunului și amintirile pe care acesta i le trezea. În ultimii câțiva ani, supraviețuise tuturor acestor evenimente în Londra găsindu-și mereu o ocupație ca să-i distragă atenția, ajutată de prieteni buni, în special de Bia și de Laura, de o slujbă solicitantă și, mai recent, de Oliver. Iar acum, cel puțin două dintre acestea îi fuseseră răpite. Josie și-a strecurat o mână în buzunarul hainei și și-a trecut două degete peste plicul neted. Se părea că, anul acesta, Crăciunul avea să fie foarte sumbru.